

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Sunt Domnul. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Cuvântul. Mă întăresc în coborârea Mea cu sfinții la ieslea cuvântului Meu. Mă pornesc să-Mi încălzesc ieslea și să-i dau putere pentru Mine, că am de coborât cu sfinții la iesle, am de adus hrană, am de cuvântat. Amin.

Voi, cei care Mă așezați în carte când vin la voi, Eu fără voi n-am putere să vin cuvânt în carte. Întăriți-vă iubirea, că puterea v-o întăresc Eu. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. O, sunteți fără putere, sunteți slăbuți și răciți. N-are trupul și sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideți urechea și luați din Duhul Meu, luați din gura Mea cuvântul Meu și dați Sionului hrană, că el trebuie să fie muntele Domnului. Amin. O, Eu v-am ales pe voi ca să Mă așezați cuvânt pe pământ. Acesta este lucrul vostru. Lucrul vostru este să puteți pentru cuvântul Meu. Mă zbat mereu pe lângă voi cu îngerii și cu sfinții să vă am în toată pacea cea de sus, și vă prețuiesc cu multul, și v-aș da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Nici un lucru pe care-l lucrați voi nu are preț, nu are stat dacă voi nu faceți lucrul pentru care v-am ales. O, câtă pace și câtă putere vă trebuie pentru lucrul la care Eu v-am așezat! Eu de sus vă ocrotesc și vă împuternicesc cu multul, dar de pe pământ vin prea multe slăbiri peste voi. O, cât aș vrea să aveți voi numai bucurii; bucurii de la care să pot lua și Eu, nu oricum bucurii; bucurii care rămân în veac, fiilor, bucurii care nu se sting. Amin.

Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinții și îngerii. Ca și pe pământ când e frig și când vă strângeți pe lângă foc ca să vă încălziți și ca să vă mângâiați, căci căldura mângâie, așa este și cu cei din cer. O, dacă i-ați vedea pe cei din cer, dacă ați vedea voi ce este strânsul lor lângă foc, ați plânge de părere de rău că nu le dați de ajuns prilej de mângâiere și de căldură, fiilor. Focul la care se strâng ei prin frigul dintre cer și pământ, acesta este: trăirea sfântă de pe pământ. Câte doi, câte trei dacă vă încălziți unul pe altul, mii și mii de sfinți și de îngeri stau la acest foc ca să se încălzească și ca să se mângâie cu bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor. Eu bucurie vreau să vă fiu, foc la care să vă încălziți ca să pot Eu în voi cu lucrul la care v-am așezat să-l lucrați înaintea Mea. Dar voi sunteți apăsați de griji și de dureri și de supărări și de frig. O, feriți-vă de frig, că Eu trebuie să vă am calzi și cu putere și cu mângâiere în voi, că-Mi sunteți poartă de intrare, sunteți străjerii coborârii cuvântului Meu pe pământ. Amin.

Facem foc, fiilor, și ne strângem pe lângă foc, Noi și cu voi, că e sărbătoare de sfinți. Sculați-vă bine, ca să facem hrană de la care să crească dragostea lui Israel, dragostea pentru Domnul, nu pentru sine, căci dragostea este măsura a ceea ce este fiecare om. Cuvintele dacă sunt mai mari decât faptele, dacă omul nu dă ființă cuvintelor rostite de el pentru dragostea de Dumnezeu, acela făgăduiește și nu face, căci temerea de Dumnezeu îi este mică, fiindcă el este mare. Dar cine este cu Domnul nu este mare, și stă întru cuvintele Domnului. Cel mic stă zi și noapte, și îi petrece duhul în Domnul zi și noapte, iar când se trezește zice: *«M-am sculat, și încă sunt cu Tine, Doamne, iar Tu cearcă-mă ca să cunoști inima mea, ispitește-mă ca să-mi vezi cugetarea, și dacă vezi în mine slujire rea și cărare a mea, călăuzește-mă, Doamne, ca să fiu pe cărarea veșniciei»*. Amin. Iată cuvânt care trebuie să aibă împlinire mare, căci ea dă viața cuvântului. Trăirile sfinte sunt împlinirea cuvintelor rostite, iar desfătarea acestor trăiri este mărturisirea. Ea dă putere și duh așa cum dădea sfinților care ajungeau la mărturisirea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, iar Eu, Domnul, Mă arătam celor ce ajungeau la mărturisire și le

întăream duhul și puterea din ale Mele, și ei puteau cu putere, și faptele lor erau mari, mari cât cuvintele lor, și se adunau sfinții și îngerii cu miile la focul trăirilor sfinte și se hrăneau cu tainele mărturisirii, care aveau putere nu numai în cuvânt, ci și în faptă, prin cei ce mărturiseau despre adevăr și despre viață și despre lumină la cei ce trăiau în întunericul lor.

O, popor hrănit cu puterea cuvântului Meu! Cel ce trăiește în întuneric este cel ce tace ținându-și sufletul său la întuneric. Dar de ce-ți spun Eu ție aceasta? O, poporul Meu, sufletul trebuie ținut la lumină, la suprafață. Sufletul trebuie să vorbească mereu și să stea în taina mărturisirii, care hrănește trăirile sfinte ale sufletului și la care se adună sfinții și îngerii, poporul Meu. Cel ce se teme de Domnul, acela este drept și este mereu adevărat, și din așa trăire se face plăcut pe pământul sfânt și în cer. Dar cel ce se teme de om, acela nu este drept, și de aceea se teme, și de aceea se ascunde înăuntrul lui și își ține sufletul la întuneric și nu-l ține deasupra. Dar Eu te învăț pe tine să nu faci așa, ci, din contra, să stai mereu la lumină, la îndemână, căci David așa stătea și așa zicea: *«Cearcă-mă și ispitește-mă, Doamne, ca să mă vezi, și dacă vezi în mine cugetare rea și cale a mea, nu mă lăsa, ci călăuzește-mă, ca să fiu pe calea veșniciei, Doamne»*. Cartea lui David îl ținea mereu la lumină pe el, că el mereu se arăta Mie cu fapta și cu cugetul lui și cu dorul și cu iubirea și cu ruga lui și cu cuvântul lui cel de lângă Mine. Cartea lui mărturisește înaintea Mea despre el și pentru el, iar Eu îi cunoșteam cugetarea și lucram cu Duhul Sfânt peste cel ce trăia așa și îl îndreptam pe cărările veșniciei.

O, poporul Meu, rugăciunea are în ea făgăduința omului. Când omul se roagă Mie, el se făgăduiește Mie, căci numai acela se cheamă că se roagă primind, iar David spunea în cartea sa: *«Să mă ajuți, Doamne, să-mi împlinesc făgăduințele mele»*. Cel ce se roagă este cel ce crede că dobândește prin cuvântul rugăciunii, și acela primește, iar cel care primește este cel în care Dumnezeu crede. Dacă Dumnezeu crede în om, este pentru că omul crede în Dumnezeu, făcând cele plăcute Lui. Amin.

Poporul Meu, tu ești muntele Domnului, și așa să fii, muntele Sionului să fii tu. Amin. Scris este: *«Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului. Nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim, căci munți sunt împrejurul lui, iar Domnul, împrejurul poporului Său în veac; iar Tu, Doamne, fă bine celor buni și celor drepți cu inima»*. Amin.

O, poporul Meu, ce frumoase sunt mărturisirile acestui suflet! Cartea lui David stătea înaintea Mea ziua și noaptea și așa își descoperea el sufletul din adâncul ființei sale, căci vorbirea scoate sufletul la lumină, poporul Meu. Netrăirea aduce cu ea tăcere și durere și tristeți și clătinare, dar cel ce locuiește în Ierusalim nu se va clătina în veac, căci munți sunt împrejurul lui, și Domnul, împrejurul poporului Său. Amin. David trăia și se hrănea cu Duhul Sfânt, iar cugetul lui mărturisea aceasta, căci el spunea: *«Cântați Domnului mereu cântare, cântare nouă, căci lauda Lui este în biserica cuvioșilor Lui. Veselește-te, Israele, de Cel ce te-a făcut pe tine, iar voi, fii ai Sionului, bucurați-vă de Împăratul vostru!»*. Amin.

Iată, poporul Meu, ce frumos este sufletul care trăiește mărturisind, și Eu te-am învățat să faci așa, și mereu te îndemn să ascuți de învățătura Mea și s-o trăiești, poporul Meu. De când te-am zidit prin acest cuvânt, ți-am zis mereu: „*Mi-e dor de tine!*“. Și iar, și iar îți zic, poporul Meu: *Mi-e dor de tine!* Răspunde-Mi dacă înțelegi acest cuvânt, căci David spunea: *«Cearcă-mi și ispitește, Doamne, inima mea și cugetarea mea, și mă vezi»*.

O, poporul Meu, Eu pe cel ce-l văd îl călăuzesc așa cum l-am călăuzit pe David, unsul Meu. Dar pe cel ce nu-l văd nu-l pot călăuzi. Cum să-l călăuzesc pe cel cu care nu vorbesc, pe cel care nu-Mi vorbește? Cum pot să-i ispitesc inima celui ce nu și-o arată? Dacă și-o arată, numai așa i-o pot ispiti, ca să văd apoi ce bine să-i fac și cum să-l așez ca să stea bine. Dar dacă el nu stă cum Îmi spune sau cum îi spun, acela nu este drept, și de aceea nu stă cum se stă. Dacă el Îmi făgăduiește zi de zi viața lui și trăirea ei, și dacă nu stă cum Îmi făgăduiește să stea, ce să-i fac celui lenos, celui uituc, celui neatent, celui ce nu veghează pentru viața lui cea veșnică întru Mine?

O, cât au vegheat sfinții și câtă mărturisire au putut ei da despre viața Mea în ei, că se supunea cerul și pământul sub cuvântul lor, sub credința lor cea plină de fapte. Ei pe toate le lepădau pentru viața Mea în ei, pe care n-o lepădau nicicum, și cu care făptuiau semne mari înaintea necredincioșilor pentru numele Meu cel purtat de ei, căci așa am zis acestora: «*Orice veți face în numele Meu, așa veți dobândi*». Amin.

Poporul Meu, să nu uiți să te măsoari cu sfinții, fiule, că dacă uiți să te măsoari, nu vei fi ca sfinții. Să nu uiți ce ești tu, că dacă uiți, cum ai mai fi tu muntele Domnului? Toți sfinții se încredeau în Mine în vremea mărturisirii lor și nu se clătinau întru Mine, căci «*cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului*», precum este scris. Ei aveau grijă de suflet, nu de trup, căci cine are grijă de trup nu știe să aibă grijă de suflet, nu știe din pricina grijii de trup, că una este să nu-ți lași trupul să sufere, și alta este să-i dai trupului ceea ce nu-i trebuie, ceea ce nu-i face cinste sufletului sfânt și nici trupului care stă înaintea lui Dumnezeu.

Te-am învățat odată, poporul Meu, să nu ai nimic din cele ce sunt deșertăciune, din cele asemănătoare cu cele ale fiilor lumii. Iar Eu acum îți amintesc aceasta și te rog din nou să te uiți pe lângă tine și să dai din tine iubirea de tine, iubirea cea care cere pentru trup, și s-o ai pe cea care cere pentru suflet, și pe acestea să le ai pe lângă tine și în locul în care stai. Dragostea și sfiala sfântă, sfiala cea care dă atât de frumos înaintea Mea și înaintea ta, să nu le părăsești, să nu le pierzi pe drum, că dacă le pierzi, îți pierzi statura cea dulce, cea sfântă, cea odihnitoare, fiule crescut de cuvântul învățaturii sfinte care iese din gura Mea ca să te cresc și să te am frumos, și tot așa să te și păstrez. Nu este nici un om care să merite binele și frumosul și bunătatea și iubirea, și de aceea omul trebuie să le dobândească lucrându-le pe ele în părți și nu luându-le, căci cine dă să le ia din părți nedând cu aceeași măsură, acela se dă meritos. Dar Eu am spus că nu este nici un om să merite bunătatea din jur, ci trebuie să lucreze ca să aibă la Dumnezeu și la oameni, iar dacă nu are, nu și-a strâns și nu are. Nimeni nu poate strânge fără suferință, iar cine se teme de suferință nu strânge nimic, nu are nimic cel ce nu lucrează crezând și nu oricum lucrând.

Pe vremea încercării credinței sfinților chinuți de păgâni pentru numele Meu, a fost aruncată în foc o mamă, iar copilul ei, mic fiind, dacă a văzut pe mama lui în foc, cum plângea căutând-o a și pornit spre ea ca să capete mângâierea ei, așa cum caută orice copil. El, cât era de mic, nu știa nimic de foc, iar când își pierduse mama, dacă a găsit-o apoi, s-a dus întins la ea, iar focul n-a fost mai tare decât dorul lui, decât dragostea după mama lui. Iar Eu i-am luat atunci pe amândoi la pieptul mângâierilor Mele încă pe când erau ei în foc cu trupul viu. Iată, iubirea este mai tare ca moartea, mai tare ca focul, iar mărturisirea îi face pe ai Mei să se scrie în Cartea Vieții, în casa cea de sus. Amin.

Aș voi să vă învăț mereu. Aș vrea, poporul Meu, să te învăț neîncetat, și tu să primești, și tu să faci faptă toată povața Mea. Aceasta este cea mai frumoasă lucrare între pământ și cer. O, câtă căldură dumnezeiască îți trebuie ca să fii așa! Dar nu poți să fii așa decât dacă iubești din toată ființa ta pe Dumnezeu și pe copilul Său, care este aproapele tău. O, să nu schimbi acest chip al dragostei cu chipul tău, că nicăieri nu e mare Dumnezeu acolo unde omul are chipul lui însuși între frați înaintea lui Dumnezeu.

O, copii care-Mi primiți cuvântul la iesle, dau mereu să încălzesc inimioarele voastre când vin ca să vă dau putere să deschideți cuvântului Meu care bate ca să intre în carte. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. Dacă poate omul peste voi, Mi se îngreuiază coborârea, că atunci voi rămâneți fără putere. Iată, sunteți slăbuți, sunteți răciți. N-are trupul și sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideți urechea și luați din gura Mea cuvântul Meu și dați-l de hrană poporului Meu. Lucrul vostru este să puteți pentru cuvântul Meu, și vă trebuie în toate pacea cea de sus. O, Eu v-aș da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Rămâne fără preț tot lucrul vostru dacă nu lucrați lucrul pentru care v-am ales, lucrul pentru care trebuie atâta pace, atâta putere! O, cât

aș vrea să aveți voi numai bucurii, fiilor, căci voi sunteți porțița Mea. Vă voiesc cu bucurii din care să pot lua și Eu, bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor; trăiri sfinte, la al căror foc să ne încălzim Noi și cu voi, căci căldura mângâie, fiilor. O, nu știu cum să vă încălzesc, că vă e frig, și sunteți slăbuți, și sunteți răciți. Încălziți-vă câte doi, câte trei, că nu toți pot purta frigul, și iată, sunteți plăpânzi, copii care-Mi primiți cuvântul. Cuvântul vostru ar trebui să fie numai „da” în tot poporul Meu. O, să nu se învețe copilul acestui popor să vă zică „nu”. Dragostea și sfiala cea sfântă să nu le piardă pe drum poporul, căci în ele Se odihnește Domnul cu Duhul Său Care lucrează prin voi, copii purtători de Dumnezeu. Cine se dă deștept și îndărătnic înaintea voastră, acela a pierdut sfiala cea sfântă, care dă atât de frumos înaintea Mea din creștin. Inimioarele voastre să nu prindă amărăciune, ci să se hrănească cu dulceața jertfei cea din inimă a fiecărui copil prins în cartea acestui popor, pe care o port între pământ și cer pe umerii voștri, copii plăpânzi. Duhul umilit aduce numai mângâieri, numai puteri din cer. Nu e bine să faceți voi voia poporului, ci e bine să facă poporul voia Mea cu multă umilință și cu multă credință, ca să cresc Eu cu puterea Mea în voi pentru tot binele Meu și al poporului Meu, pentru venirea Mea pe pământ, copii înfrigurați prin vreme. Învățătura este cea mai mare bogăție. De aceea v-o dau ca s-o puneți peste poporul Meu, și el s-o facă faptă. Amin.

O, poporul Meu, tot ce-Mi ceri tu, să faci apoi, fiule, că Eu te ajut să faci ce-Mi ceri. Eu prin tine împlinesc și ce-Mi ceri tu, și ce-ți cer Eu. Ajutați-vă unul pe altul zi și noapte, dar fiți atenți ce vă învăț: zi și noapte ajutați-vă, și unul pe altul să vă sprijiniți pentru cele sfinte din voi și dintre voi. Sufletul din voi să se vadă zi și noapte, și să aveți martori din cer și de pe pământ zi și noapte, fiilor, căci Eu, Domnul, sunt aproape, iar voi fi-va să mărturisiți unul pentru altul înaintea Mea când voi veni. Voi trebuie să fiți lucrul Meu cel nou, care se înnoiește zi după zi până la arătarea Mea. Nimeni nu poate să fie și să trăiască prin sine, și de aceea vă învăț să vă dați ale Mele unul altuia zi și noapte, fiilor, din zori în seară și din seară în zori, cu veghe și cu iubire, că acolo unde trăiesc ai Mei împreună, acolo este binecuvântarea Mea și îngeri de sus și de jos ziua și noaptea, cu paza și cu ocrotirea și cu veghea cea tare, care este binecuvântarea Mea peste cei ce locuiesc laolaltă. Amin.

Să vă culcați și să vă sculați grăind unul cu altul cu iubire, așa cum v-am iubit Eu mereu. Să vă uitați unul la altul mereu, și ziua și noaptea, și să aveți la ce vă uita cu folos pentru calea veșniciei. Eu lucrez de lângă voi pentru voi, dar să știți ce este taina aceasta și s-o prețuiți, căci este scris în cartea lui David: *«Cercetează-mă, Doamne, ca să cunoști inima mea, și caută-mă ca să vezi cugetul meu, și dacă vezi în mine cale a mea, abate-mă de pe ea și călăuzește-mă, ca să fiu pe calea veșniciei, Doamne»*. Amin, amin, amin.

Primiți-vă unul pe altul din partea Mea, că Eu sunt Cel ce ispitesc inima și rărunchii din om pentru ca să-l îndemn pe el pe calea veșniciei. Amin.

Pe mucenicul Meu Dimitrie, care atât de mult M-a iubit, l-am îmbrăcat cu puterea cuvântului, cu puterea mărturisirii, și S-a desfătat în el Duhul Meu împotriva celor ce nu cred în adevăr. L-am îmbrăcat în trupul Meu cel înviat și le-am arătat păgânilor că el este viu, și că cei vii, vii sunt pe vecii, și că moartea nu poate peste ei. Temnița în care se odihnea trupul lui cel chinuit de păgâni se făcuse cer în care Se desfăta Duhul Meu și al lui până la unirea cea mare, și așa Mă măream Eu în sfinții Mei.

Iată, serbăm serbare de sfinți mucenici. Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinții și îngerii, poporul Meu. Ca și pe pământ când vă e frig de vă strângeți pe lângă foc, căci căldura mângâie, așa fac și cei din cer. Ei caută orice prilej de căldură de la voi, și se strâng pe lângă voi cu Mine ca să se încălzească. Ei nu sunt triști pe voi că vouă vă e bine și că ei s-au chinuit pe pământ pentru cer, dar vă cer căldură, că e frig între pământ și cer, poporul Meu. Dacă voi nu aveți trăiri sfinte care să ia foc, ei unde să vină la căldură și la mângâiere? Dar iată, nu oricum să fie aceste bucurii dintre voi, ca să pot lua și Eu din ele, și ele să rămână în veac, bucurii care nu se sting, poporul Meu.

De la un cuvânt al Meu la altul veghează asupra cuvântului Meu de peste tine, Ierusalime, și pune-l în faptă, fiule. Învață-te să folosești orice fărâcă de timp, și orice gând să-l folosești pentru venirea Mea, ca să fii mereu gata, mereu astăzi, poporul Meu. Trăiți viață îngerească din zori în seară și din seară în zori, așa cum Eu vă cer și vă povățuiesc cu povață sfântă de la un cuvânt la altul, și zi și noapte sprijiniți-vă între voi. Amin.

Iar voi, cei ce-Mi așezați cuvântul în carte, aveți grijă de voi și nu vă mai lăsați sub dureri, că am nevoie de puteri mereu proaspete în voi ca să puteți purta povara Mea. Cartea Mea cu voi este cartea voastră cu Mine. Tot cuvântul vostru să fie „da” în tot poporul Meu, și să fiți primiți de Israel, și să învețe de la voi statul împreună și binecuvântarea Mea peste statul lor. Duh de nemulțumire, e grea o așa durere. Să nu-și afle cuib acest duh între cei de un nume cu Mine, că voi aveți pe Domnul Împărat peste voi, copii ai poporului nou care purtați numele lui Israel cel făgăduit lui Avraam, rod al făgăduințelor Mele.

Luați și mâncați și faceți faptă și trăire sfântă din cuvântul Meu. Luați și purtați cu iubire mare viața la care vă îndemn mereu, iar lepădarea de sine să-și facă sieși casă în inima fiecărui copil din Israel, și să fie mulțumire în Domnul și duh de pocăință până la venirea Mea, așa cum se cuvine sfinților. Amin.

Darurile sfinte care sunt între voi lăsați-le să lucreze, dar cu duh de umilință să fie împărțită toată lucrarea Mea cea dintre voi. Căldura Duhului Sfânt să vă împodobească fața și cuvântul și fapta, căci duhul frăției se măsoară prin ceea ce este fiecare. Dar Eu doresc din toată inima Mea dumnezeiască să fiți ca Mine, fiilor, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, și Îl vor vedea cum este El, și Îl vor vedea pe El»*. Amin, amin, amin.

26-10/08-11-2001